

[Honoré.]

vores vilje til at samarbejde med dem, så at dette billede af en forholdsvis vranten, egoistisk nation, der bare er ude på at obstruere, bliver ændret, og så folketingets overvejende positive holdning også til dette udslag af EFs bestræbelser kommer tydeligere frem. Der påhviler regeringen et meget stort ansvar for at formidle denne holdning.

Vores diskussion har drejet sig om Tindemans' rapport, den har ikke drejet sig om de yderste perspektiver for EFs udvikling, de endelige mål, hvorvidt det var et statsforbund eller en forbundsstat. Der er forskellige opfattelser af det ønskelige i den ene eller den anden udvikling, men det er nok ikke nødvendigt at tage stilling til nogen af disse to ved en debat som denne.

Hvad angår hr. Maigaards dagsordensforslag vil jeg gerne sige, at det er jo en meget omfattende dagsorden, og hvad det første punkt angår ser vi på det med sympati. Vi mener også, at det fortsat skal være muligt at erklære veto i sager, der er af vital betydning.

Hvad det andet punkt angår, er der jo tale om nogle historiske forudsætninger for tiltrædelse. Der var så mange, og de bliver fortolket forskelligt. Jeg tror heller ikke, de to ting, der er tale om i det andet afsnit, er det samme. Spørgsmålet om våbenindustri er ikke det samme som militært samarbejde. Inden for EFs teknologiske og handelspolitiske samarbejde var det i og for sig meget muligt, at EF kunne modtage og effektuere ordrer, som kom andetsteds fra, på våbenindustriens område. Derimod kan EF naturligvis ikke afgive ordrer på våben og bruge våben. Det falder ind under NATO.

Hvad det tredje punkt angår, da vil jeg give ret i, at den beskrivelse af Tindemans' intentioner, der ligger heri, er fortegnet. Jeg mener, vi skal undersøge dette spørgsmål nærmere, om det kan tjene samarbejdet inden for EF, at der bliver forskellige grupper, eller om det vil skade det. Det bør vi ikke allerede nu tage stilling til.

Endelig vil jeg afsluttende sige, at jeg synes, det foreliggende forslag om motiveret dagsorden ikke er egnet til at sammenfatte dette folketingsflertals overvejende positive holdning til den rapport vi diskuterer, og derfor vil vi fra kristeligt folkepartis side stemme nej.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg synes ikke, statsministeren var så heldig med at påberåbe sig hr. Honorés udtalelse om, at EF var et offer for sin egen succes. Hvis man havde lyttet til, hvad jeg havde sagt — men nu er det jo sådan, at man lytter til kommunisterne, når man ikke skal gøre det, og lytter ikke til dem, når man skal — hvis statsministeren havde lyttet, så havde han hørt, at jeg netop påpegede, at i Tindemansrapporten, den lille sorte eller hvad man nu vil kalde den, der siger han jo det modsatte, der siger han nemlig, at alt for mange, alt for talrige ufrugtbare debatter stiller spørgsmål ved troværdigheden og aktualiteten af det fælles forehavende. I den forstand er den europæiske idé også offer for sin mangel på succes. Det er altså noget andet, men jeg tror faktisk det er mere realistisk end hr. Honorés betragtning.

Der er gjort noget væsen ud af, at det her var en rapport, derfor skulle man ikke tage det så tungt. Men denne rapport — det er en side af sagen, jeg har fremdraget tidligere — er jo udtryk for en ganske bestemt linje og hensigt og tankegang. Det beklagelige er, at statsministeren nu her til sidst igen sagde, at denne tankegang tilslutter han sig. Det er det, der gør, at „de små skridt“, eller hvad det nu kaldes, må ses i et andet perspektiv, for spørgsmålet er: hvor fører de små skridt hen? De fører i en retning, som ikke kan karakteriseres som en føderativ stat, men som et trin på vejen dertil. Det er det, der ligger i Tindemansplanen.

Nu prøver man at dreje det over til, at de små skridt kan vi acceptere, og så kan vi altid se på, hvor vi glider hen. Og efter at have frembragt den tankegang, så vender man sig mod den foreslåede dagsorden under påskud af, at den kun anfører nogle enkelte punkter, hvor man må sige fra. Det er der faktisk ikke megen logik i.

Hr. Erik Holst så det store forløsende i Tindemansrapporten i, hvad den ville gøre imod arbejdsløshed og inflation. Hvad i alverden vil den gøre? Hvad siger Tindemansrapporten, som kan betragtes som andet end ganske almindelige bemærkninger, som kan frembringes i enhver middagstale? Det synes jeg ikke kan give megen trøst.

Hr. Stetter har det ikke så godt, når sandhedens time nærmer sig, kan jeg mærke